

Iz 5, 1.-7.

1 Zazpívám svému milému píseň mého milého o jeho vinici: "Můj milý měl vinici na úrodném svahu.

2 Zkypřil ji, kameny z ní vybral a vysadil ušlechtilou révu. Uprostřed ní vystavěl věž i lis v ní vytesal a čekal, že vydá hrozny; ona však vydala odporná pláňata.

3 Teď tedy, obyvateli Jeruzaléma a muži judský, rozhodněte spor mezi mnou a mou vinicí.

4 Co se mělo pro mou vinici ještě udělat a já pro ni neudělal? Když jsem očekával, že vydá hrozny, jak to, že vydala odporná pláňata?

5 Nyní vás tedy poučím, co se svou vinicí udělám: Odstraním její ohrazení a přijde vniveč, pobořím její zídky a bude pošlapána.

6 Udělám z ní spoušť, nebude už prořezána ani okopána a vzejde bodláčí a křoví, mrakům zakážu zkrápět ji deštěm."

7 Vinice Hospodina zástupů je dům izraelský a muži judští sadbou, z níž měl potěšení. Čekal právo, avšak hle, bezpráví, spravedlnost, a hle, jen úpění.

Marek 12, 1.-12.

1 Začal k nim mluvit v podobenstvích: "Jeden člověk vysadil vinici, obehnal ji zdí, vykopal nádrž k lisu a vystavěl strážní věž; pak ji pronajal vinařům a odcestoval.

2 V stanovený čas poslal k vinařům služebníka, aby od nich vybral podíl z výnosu vinice.

3 Ale oni ho chytli, zbili a poslali zpět s prázdnou.

4 Opět k nim poslal jiného služebníka. Toho zpolíčkovali a zneuctili.

5 Poslal dalšího, toho zabili; a mnoho jiných - jedny zbili, jiné zabili.

6 Měl ještě jednoho: svého milovaného syna. Toho k nim poslal nakonec a říkal si: `Na mého syna budou mít přece ohled.`

7 Ale ti vinaři si mezi sebou řekli: `To je dědic. Pojdme a zabijme ho a dědictví bude naše!`

8 A chytli ho, zabili a vyhodili ven z vinice.

9 Co udělá pán vinice? Přijde, zahubí vinaře a vinici dá jiným.

10 Nečetli jste v Písmu slovo: `Kámen, který stavitelé zavrhlí, stal se kamenem úhelným;

11 Hospodin to učinil a je to podivuhodné v našich očích?`"

12 Nepřátelé se chtěli Ježíše zmocnit, neboť poznali, že to podobenství řekl proti nim, ale báli se lidu. I nechali ho a odešli.

Všechno začalo triumfálně – vinice musela být velmi krásná. Ježíš Kristus přijel do Jeruzaléma také triumfálně. Radost však byla brzy zkalena a změnila se v napětí a bolest.

Stejné podobenství je také v Matoušově a Lukášově evangeliu. Markova verze je nejméně pravděpodobná.

Majitel vinice si ji nechá hlídat a odcestuje. Když přišel čas, kdy bylo potřeba odevzdat poplatek majiteli, posílá služebníky, aby poplatek vybrali. Nájemci je však zbijí. Majitel pošle další, ti jsou zabiti. Nakonec pošle syna a i toho zabijí. Podle Matouše a Lukáše poslal pro poplatek 3x a dost. Marek píše o tom, že majitel posílal stále další sluhy. Co kdybychom byli majiteli my? Kolikrát bychom poslali své služebníky pro poplatek? Kdyby je někdo zabil, už bychom dalšího jistě neposlali. Měli bychom obavy, jak zdůvodníme své jednání jejich rodině. Podle Marka byl majitel vinice téměř blázen – posílal stále nové a nové sluhy. A oni šli. Šlo majiteli skutečně o vinici, nebo měl obrovskou snahu se dohodnout?

První služebník nevěděl, do čeho jde. Další už si mohl myslet, že pořídí lépe. Ale další už musel vědět, že dopadne špatně. Jaké to pro něho muselo být, když ho jeho pán posílal na cestu? Oni přesto jdou. Lépe by pro ně bylo utéct. Ale neudělali to.

V roce 6 po Kristu zahájil Juda povstání. Bojovali proti utlačování, proti práci na cizím. V té době museli být nájemci vinice lidem blízcí – židé pracovali na cizím a dokázali se vcítit do myšlení oněch nájemců. Už nešlo o vinici, ale zajdou tak daleko, že sluhy zabijí.

Nám dnes je jasné, že syn majitele je připodobněním Ježíše Krista, a majitelem je míněn Bůh. Co nám podobenství říká? My už známe poselství Ježíše, jeho život, ukřižování a vzkříšení. Není otázkou, koho postavy představují. Největší otázka pro nás je, kde se v tomto podobenství vidíme my? Kdo jsme my? Jsme sluhové, majitelé nebo nájemci?

Kde je radost v tomto podobenství? Je tam vůbec? Rozbitá vinice, mrtví sluhové, rozzlobený majitel. Ježíš Kristus zemřel i za nás. Zachránil nás pro život věčný.

Kladné na tomto podobenství je nepochopitelná snaha majitele se dohodnout. Stále znovu a znovu posílá své služebníky. A služebníci stále znovu jdou.

Stejně nepochopitelně je trpělivý náš Bůh, i když to s námi nemá moc cenu. Stále znovu hledá cesti k našim zabedněným srdcím.